

TRANSGEWIJS

EEN TRANSITIE ZONDER HAPPY END

TRANSGEWIJS

Vincent Verwimp

Schrijver: Vincent Verwimp

Coverontwerp: Vincent Verwimp

ISBN: 9789464186659

© Vincent Verwimp

Inleiding

Transgenders.

Het lijkt wel een opkomend fenomeen in onze samenleving.

Ook ik werd in 1989 geboren in het verkeerde lichaam, zijnde dat van een vrouw.

Reeds verscheidene boeken werden geschreven over de innerlijke strijd die menig transgender voert. Ook de transitie zelf wordt daarbij uitgebreid beschreven. Vaak uitdraaiend op een heel mooi einde, waaruit vaak geconstateerd wordt dat men veel gelukkiger is dan voorheen.

Dat men eindelijk in het juiste lichaam zit, het plaatje eindelijk klopt, de puzzelstukjes op zijn plaats vallen en de transitie rond is. Ook ikzelf streefde naar dat ultieme geluk en doorliep alle mogelijke operaties, om eindelijk de man te worden die ik altijd al had willen zijn.

Ik keek er enorm naar uit om die mooie, succesvolle verhalen na te streven en eindelijk gelukkig te zijn.

Alleen was er 1 probleem... Ikzelf had nog nooit over *“de keerzijde van de medaille”* gehoord of gelezen.

Nu mijn eigen transitie tot een zogenaamd *“einde”* is gekomen, en ik volgens de reeds bestaande boeken nu plots heel erg gelukkig zou moeten zijn, blijkt het tegendeel waar.

Die *“keerzijde van de medaille”* ziet er heel anders uit.

Daarom besloot ik om dit boek te schrijven.

Voor één keer de andere kant van het verhaal. De iets minder fraaie kant met al zijn gebreken.

Mijn boek werd zeker niet geschreven om iemand tegen de borst te stoten, maar alle benoemde zaken, mensen en omstandigheden, dragen nu eenmaal bij aan het plot van mijn verhaal.

Ik wil mijn transgender lezers die zelf het ultieme geluk bereiken, en daarbij hun transitie succesvol beëindigden, op het hart drukken hoe gelukkig ze zich mogen prijzen!

Aan mijn transgender lezers die zelf nog in transitie zijn, en hierbij nog voor belangrijke keuzes staan, wil ik meegeven dat er zeker en vast een hoop succesvolle transities zijn! Misschien zelfs meer dan hoe ik het zelf heb ervaren.

Maar toch wil ik ook graag de opportuniteit aanbieden om een minder succesvol verhaal te leren kennen. Want hoewel we het soms vergeten, of er het beste van hopen... Ze bestaan!

Men kan in zoveel termen uitleggen welke risico's er verbonden zijn aan bepaalde ingrepen, maar daarbij had ik me zelf iets helemaal anders voorgesteld.

De allerbelangrijkste tip die ik kan meegeven is: "Laat ongeduldigheid NOOIT winnen van weloverwogen keuzes met gezond verstand!"

Aan al mijn andere lezers, zowel zij die misschien een transitie van dichtbij meemaken, als zij die er voor het eerst over lezen, wil ik graag duidelijk maken dat een transitie zowel sociaal, financieel, fysiek en psychologisch zéér zwaar is.

Uiteraard kiezen transgenders zelf om effectief in transitie te gaan, maar niet om transgender te ZIJN.

Transgenders worden ook maar al te vaak veralgemeend. Je zal mij bijvoorbeeld nooit in de "wij-vorm" horen praten. "Wij transgenders"? Neen. Want IK persoonlijk, ik hoor liever niet bij "dat soort" transgenders.

Maar waar hoor ik dan wel? Ik ben van mening dat wanneer je als “gelijke” behandeld wil worden, dat je je ook zo hoort te gedragen. Natuurlijk kan ik maar al te goed begrijpen dat het begrip “transgender” bij vele mensen nog moeilijk valt. Hoe kan het ook anders wanneer men het gewoon moeilijk MAAKT?

Het zal bij sommige “lotgenoten” ook heel hard aankomen dat ik maar moeilijk begrip kan opbrengen voor termen als: “non-binair”. Dat ik bepaalde visies helemaal niet deel, of begrijp.

Dat ik geen voorvechter ben van bijvoorbeeld: aparte toiletten voor transgenders, of een “X” op een identiteitskaart in plaats van een M of V.

Dat ik géén aanstoot neem aan algemene omroepers op de trein die zijn reizigers aanspreekt met “dames en heren”.

Ik bedoel, je kan van alles een probleem maken.

En blijkbaar moet ook alles tegenwoordig een naam hebben?

Ik bén helemaal geen voorstander van transmannen (van vrouw naar man), die dan beslissen om hun baarmoeder te behouden, om eerst nog een kind te baren...

Ik gebruik helemaal geen termen als “deadname”.

(= een beleefdere manier om te zeggen “je vorige naam”).

Toen ik een conversatie met iemand voerde, viel plots de term “deadname”. Ik had geluk dat ik de week voordien nog een artikel had gelezen, waarin ik voor het eerst deze term hoorde, of ik had die (niet transgender) persoon moeten zeggen dat ik niet wist wat dat betekende.

En ja hoor. Dat maakt van mij een transgender apart. Want voor ieder persoon die weet dat ik “transgender” ben, val ik ook in de categorie van (sorry) dramaqueens.

Maar voor ieder transgender persoon hoor ik tot een categorie die “tegen zijn eigen soort” spreekt.

Ik word geacht om voor alles wat met transgenders te maken heeft begrip op te brengen.

Maar dat kan ik niet.

Niet tegenstaande wil het niet zeggen dat, omdat ik geen begrip kan opbrengen voor bepaalde situaties, ik geen respect heb!

Dat is nog een ander verhaal.

Als iemand zichzelf “man/papa” wil noemen na eerst zelf te bevallen, geen probleem. Dit roept bij mij vragen op, maar het is niet mijn probleem.

Persoonlijk begrijp ik niet dat iemand zo graag “normaal” wil zijn, maar dan helemaal het tegenovergestelde doet.

Soit, dat is een keuze die ieder voor zich moet maken.

Net zoals de keuze om in transitie te gaan.

Ook ik koos jaren geleden om in transitie te gaan, maar ik koos er nooit voor om mezelf op een bepaald punt invalide, misvormt en nog steeds ongelukkig te voelen.

Eigen schuld dikke bult? Verkeerde keuze? Neen! Zeker niet! Ik zou op elk moment opnieuw in transitie gaan! Het gaat om alle mislukkingen, complicaties en tegenslagen die ik niet verdiende.

Van mensen die me niet accepteerden, tot stukgelopen relaties, financiële problemen, mislukte operaties en zo veel meer...

Een openhartig verhaal, onverbloemd.

HOOFDSTUK 1

PREOPERATIEF

Na een lange transitie van pakweg 4 - 5 jaar, en een emotionele rollercoaster, restte mij er eindelijk nog 1 laatste stap.

Geslachtschirurgie.

Hoewel men mij in het prille begin al vroeg of ik op de wachtlijst wilde, wist ik op dat moment helemaal niet of ik die stap effectief ooit zou nemen.

Er deden verhalen de ronde over complicaties, misvorming, en zelfs afsterven, ...

Op dat moment, anno 2013, bedroeg de wachttijd meer dan 6 jaar werd mij verteld. Ik had geen idee hoe ik er na al die jaren tegenover zou staan.

Net om die reden, stemde ik toch in met een plekje op de lijst.

Mezelf ervan afgooien zou eenvoudiger, en vooral sneller zijn, dan mezelf er over een aantal jaren op te zetten.

Ik was nu sinds 2013 in behandeling bij het transgender team in UZ Gent, en al jaren onderging ik verschillende ingrepen en kreeg ik tweewekelijks testosteron toegediend.

Ik herinner me nog dat ik ten vroegste onder het mes kon ergens in januari 2018. Ik zou het wel ondervinden.

Ik moest toch nog uitzoeken hoe ik deze operatie zou gaan betalen. Men vertelde me immers dat de ingreep ongeveer 3000 euro zou kosten, welke ik niet zomaar in de schuif had liggen.

Jaren gingen voorbij. Ingreep na ingreep, injectie na injectie, complicatie na complicatie, ...

Na al die jaren had ik geen flauw idee meer hoeveel ik nu eigenlijk al in mijn transitie had geïnvesteerd.

Hoewel ik al die jaren nooit echt zeker was geweest of ik mijn vagina effectief zou willen inruilen voor een penis, kwam ik uiteindelijk op een kantelpunt terecht.

Ik had er nooit echt heel diep over nagedacht of dat echt was wat ik wilde. Ik had namelijk andere prioriteiten toen mijn transitie pas

begon.

Ik wou eerst zo snel mogelijk aan de testosteron. Dat was het enige waar ik in het prille begin naar uitkeek.

Wanneer ik dan eindelijk groen licht kreeg, merkte ik dat ik mijn “ultieme doel” steeds verlegde.

Daarna waren het weer mijn borsten die ik er zo snel mogelijk af wilde, waarna ik mijn doel weer verlegde naar de baarmoeder die weg moest.

Nu ik op dit kantelpunt terecht was gekomen waarin ik besepte dat enkel mijn geslachtsdeel mij nog kon onderscheiden van man of vrouw, begon ik er toch steeds meer bij stil te staan en over na te denken.

Aangezien ik meer en meer het verlangen kreeg om die lange, complexe operatie toch te ondergaan, was ik uiteindelijk dan ook blij dat ik me toch op die lange wachtlijst had laten zetten, Hoewel ik vroeger nog zo erg twijfelde of ik mijn vertrouwde vagina zou inruilen voor iets waarvan ik niet wist hoe, en OF het zou werken, was ik er nu van overtuigd dat ik dit moest ondergaan om het hele proces eindelijk af te ronden.

Ik zou na al die jaren alles achter mij kunnen laten, en ik zou helemaal AF zijn. Het leek me de kers op de taart!

Ergens in het voorjaar van 2017, kreeg ik onverwacht een telefoontje van UZ Gent, met de mededeling dat ik mocht langskomen om deze laatste operatie te bespreken. Ik vroeg me heel even af waarom het plots zo snel kon.

De persoon aan de telefoon vertelde me dat er iemand was weggevallen in de wachtrij, omdat de operatie te duur was. Hoewel ik ook nog steeds niet wist hoe ik deze operatie zou gaan betalen, besloot ik toch om op de uitnodiging in te gaan.

Ik bedacht me even hoe erg het moet zijn als dit je laatste stap is om je transitie af te ronden, maar je jezelf van de lijst moet laten halen omdat je gewoon de financiële middelen niet hebt.

Enkele dagen later belandde ik in de wachtzaal van het UZ Gent. Het was al even geleden dat ik er nog geweest was, omdat ik de psychologische consultaties niet per sé noodzakelijk vond. Ik had er nooit echt iets aan, hoewel ik wel kon begrijpen dat sommige mensen dat soort begeleiding echt wel nodig hadden. Voor mezelf was alles al lang een uitgemaakte zaak, en ik ging enkel naar de psychologe omdat dat zo hoorde.

Zoals gewoonlijk zat ik ruim op tijd in de wachtzaal vergezeld door mijn mama. Aangezien we op een kleine 60km van het UZ Gent woonden, vertrokken we altijd ruim op tijd. We hielden hierbij rekening met eventuele files en parkeerplek vinden, dus we waren steeds wat te vroeg ter plaatse.

Wachten leek in het UZ Gent altijd een eeuwigheid te duren. Enerzijds omdat ik steeds zeer ongeduldig was om eindelijk een stap te mogen zetten in mijn transitie, anderzijds omdat het zelden voorkwam dat een afspraak ook op tijd kon doorgaan. Ik wachtte en wachtte. Seconden en minuten tikten weg... En ook ver NA het afgesproken uur zat ik nog steeds in de wachtzaal. Telkens ik op consultatie moest in Gent, moest ik hiervoor een halve, of een hele dag vakantie nemen op mijn werk. Ik werkte in shiften en het was vaak onmogelijk om een afspraak te plannen buiten mijn uren. Bovendien waren we vaak meer dan een halve dag weg voor een bezoekje aan het ziekenhuis. Nadat we al meer dan een uur zaten te wachten, hoorde ik eindelijk mijn naam en mocht ik de verpleegster volgen naar een kantoortje van de plastisch chirurg. De dame sloot de deur en verzekerde ons ervan dat de dokter er meteen aankwam. Ik zette me op een stoel, en mijn mama nam plaats naast me. Weer zaten we te wachten, maar dit keer ging de deur al snel weer open waarna er een man binnenkwam en zich voorstelde als

assistent van de befaamde plastische chirurg voor transgenders. Telkens ik op consultatie moest in het UZ Gent, kreeg ik wel een andere assistent te zien. Wanneer afspraken mekaar snel opvolgden, had je wel eens geluk dat je 2 keer dezelfde assistent kreeg, maar het viel veel vaker voor dat je de persoon die je voor je kreeg nog nooit had gezien of gesproken.

Dit keer had ik geluk. Ik had deze man al wel eens een keertje gezien, maar dat was al van 2015 geleden. Ik herinner me nog dat hij me toen verzorgd had na de borstverwijdering.

De assistent van de professor zette zich op de stoel tegenover ons en haalde er mijn dossier bij. Hij keek even alles na en begon toen uit te leggen wat me te wachten stond en welke opties ik had.

Ik kon ervoor kiezen om een penis te laten maken van de huid van mijn arm, of de andere optie, van de huid van mijn been.

Met een expliciete PowerPointpresentatie liet hij me beelden zien van dergelijke ingreep. 9 uren zou ik in slaap gaan waarna ik op intensieve zou belanden. Na 1 nacht zou ik dan naar mijn kamer mogen en zou ik 2 weken in het ziekenhuis verblijven. 10 dagen zou ik plat op mijn rug moeten liggen om de delicate ingreep op zijn best te laten genezen. Ik dacht nog bij mezelf: "Dat kan ik wel."

Nadat de assistent de ruimte verliet, kwam de professor nog even binnen. Hij overliep mijn dossier nog even en vroeg me of ik rookte. Dat deed ik inderdaad... De professor zei me dat ik MOEST stoppen met roken, of dat hij me van de wachtlijst zou gooien, waarna ik niet langer welkom zou zijn bij UZ Gent.

Uiteraard besloot ik om dan maar mijn uiterste best te doen om te stoppen, want behalve UZ Gent, zou ik nergens terecht kunnen.

Bovendien was het ook gezonder en zou ik sneller genezen.

Het eerste waarover ik begon na te denken, was of ik de ingreep zou laten doen van mijn been of van mijn arm. Als je je arm zou kiezen, dan kiezen ze je minst dominante arm. Dit omdat je kracht zou kunnen verliezen in de arm die ze gebruiken. Bij mij zouden ze dus voor de linkse arm gaan.

Aan de linkerkant had ik in 2010 een hele sleeve laten tatoeëren. Mijn beide armen waren trouwens flink getatoeëerd, waardoor ik al gauw besloot dat dat niet mijn eerste keuze zou zijn. Ik wou ten eerste geen penis vol tattoos, en ten tweede hadden de kunstwerken op mijn armen mij ook al veel geld gekost. Ik was er dus van overtuigd dat ik, indien mogelijk, de penis zou laten vormen van mijn been. De assistent had me namelijk verteld dat bij 1 op 3 personen een belangrijke ader in het dijbeen ontbreekt, wat een penisconstructie van het been onmogelijk zou maken. Ik zou dit moeten laten testen in het ziekenhuis in Aalst. Ook werd ik ervoor gewaarschuwd dat een penis van het been veel dikker zou uitvallen dan een penis van de arm. Dit omdat de huid aan de armen veel rekbaarder, soepeler en dunner is dan van het been. Ik kreeg foto's te zien waarop het verschil duidelijk merkbaar was tussen een constructie van de arm en het been. Het verschil was niet ZO erg groot, dus ik bleef bij mijn eerste idee om, indien mogelijk, mijn been te laten gebruiken.

Bovendien waren mijn tattoos niet mijn enige bekommernis. Ik wou namelijk ook niet dat ik met een zichtbaar litteken zou rondlopen. Ik zag in diezelfde PowerPoint ook het resultaat na genezing, en het zag er niet fraai uit! Het is een zeer groot litteken en de arm is na genezing zelfs dunner geworden. Ik zou niet willen dat mensen meteen mijn litteken zien, en dit dan zouden linken aan "transgender zijn".

Na alles uitgebreid besproken te hebben, kreeg ik een doorverwijzing naar het ziekenhuis in Aalst om te controleren of het effectief mogelijk zou zijn om een penis te maken uit een huidflap van mijn been.

Alweer nam ik vakantie en ging ik op de afgesproken datum en tijd op consultatie in Aalst. Ik moest een operatie kleedje aantrekken en ik kreeg een infuus in mijn arm geprikt. Ik zat te wachten in een klein hokje tot het aan mij was.

Een arts riep me binnen en ik mocht plaatsnemen onder een grote scanner. Men diende contrastvloeistof toe via het infuus, en ik werd in een soort grote buis geschoven.

Het werd lekker warm in mijn lichaam. Veel was er niet aan, en ik was er dan ook snel vanaf.

Men zou de uitslag doorsturen naar het UZ Gent.

Aangezien alles zo vlot verliep, en er bovendien geen vreemde vragen gesteld werden, was het wel duidelijk dat beide ziekenhuizen wel vaker samenwerkten.

Dagen en weken gingen voorbij zonder enig nieuws. Ik wist ook niet goed wat nu de volgende stap zou zijn.

Ik had geen vervolgspraak of verdere instructies gekregen.

Na een tijdje werd ik toch nieuwsgierig, en besloot ik te informeren bij het UZ Gent.

Ik mailde het ziekenhuis, en legde uit dat ik niet goed wist wat de volgende stap was.

Niet veel later kreeg ik een telefoontje waarbij ik opnieuw een uitnodiging voor een consultatie kreeg.

Zoals ik al gewend was, nam ik weer vakantie om op de afspraak aanwezig te kunnen zijn. Nadat ik weer veel te lang in de wachtzaal had gezeten, mocht ik opnieuw bij een assistent komen. Dit keer een nieuw, onbekend gezicht.

De man achter het bureau vertelde me dat mijn beide benen geschikt waren om een zogenaamde "Alt flap" van te nemen, maar dat mijn rechterbeen het meest voldeed. Er werd me dan ook meteen verzekerd dat als er zich complicaties zouden voordoen, zoals bijvoorbeeld afsterven, dat ik nog steeds een tweede been had.

Nadat alles duidelijk was, en ik geen vragen meer had, werd ik verzocht om nog even in de wachtzaal plaats te nemen, om daarna met de operatieplanning samen te zitten om de ingreep effectief te plannen.

Ik wist nog steeds niet waar ik 3000 euro vandaan zou halen, maar ik wou nu echt niet meer terug!

Een dame riep me mee naar een lokaaltje waar ze meteen een farde opensloeg om samen een datum te prikken. Ik koos de eerst vrije datum: dinsdag 23 mei 2017.

Vervolgens vroeg ze me of ik op de hoogte was van de kosten die verbonden waren aan de ingreep. Steevast knikte ik ja, waarna ik zei: "3000 euro".

De dame in kwestie trok een bedenkelijk gezicht, waarna ze vertelde dat ze het zo jammer vond dat zij altijd de boodschapper van het slechte nieuws moest zijn.

Even wist ik niet wat ze bedoelde, maar het werd me al snel duidelijk toen ze zei dat die 3000 euro exclusief BTW was.

Het nieuwe totaalplaatje van de ingreep bedroeg 4235 euro, graag 2 weken op voorhand te betalen.

Even kreeg ik alle kleuren van de regenboog. Ik wist nog niet waar ik 3000 euro zou halen, laat staan 4235... Hoe dan ook, werd de ingreep vastgelegd op die bewuste dinsdag 23 mei 2017.